

[Glønborg]

så er der en lille nødvendig konsekvensændringovre i bistandsloven.

Det er grunden til, at vi fra Kristeligt Folkepartis side mener, at det er rimeligt at tage denne afdeling af problemkomplekset op til behandling allerede nu. Det hindrer os ikke i at få lavet det større arbejde, der skal til med bistandsloven, når vi får regeringens udspil som resultat af det, Graversenudvalget har lavet. I forbindelse med det bliver der måske også et par små konsekvensændringer til myndighedsloven, men det er jo stort set bistandsloven, det andet drejer sig om.

Først til justitsministeren, der sammen med en række ordførere har sagt noget meget negativt om det første af vores forslag, nemlig at statsamtet i den situation, hvor forældrene er væk og der derfor skal findes nye forældre, skal indkalde til et fælles møde. Det har de fleste ordførere opfattet meget negativt. Man siger, det kan være betænkeligt, det er uegnet til sådan noget. Hr. Frank Jensen taler om, at det nok ikke er det bedste middel, og andre har ligefrem brugt negative udtryk som »strid« og »gedemarked« eller lignende.

Jeg må nok sige, at mest undrer det mig, at fru Inge Dahl-Sørensen fra Venstre vender sig imod det. Udgangspunktet for sådan et møde, skal vi ikke lige prøve at tænke igennem, hvad det er? Det er, at der er nogle mennesker, som ved, at her er et barn, som mangler forældre. Hvem kan det være, der melder sig og ønsker forældremyndighed over dette barn? Det må vel være mennesker, hvis udgangspunkt er, at de kender barnet, og at de har kærlighed til barnet; det er udgangspunktet.

Jeg tror desværre, at en del ordførere har forvekslet denne situation med den diskussion om forældremyndighed, der er i forbindelse med skilsmisser, hvor der kan være en voldsom strid, og hvor vi kan opleve nogle meget ubehagelige ting. Men hvorfor i alverden skulle det være udgangspunktet, når der sidder flere mennesker, som siger: Her er en opgave, vi måske godt ville løse?

I stedet for er der nogle af ordførerne, der har været optaget af at løse det problem, at der er nogle professionelle plejeforældre, der har taget sig af et barn et stykke tid og har fået penge for det, og som afstår fra at ville tage forældremyndigheden, fordi det kommer til at koste dem penge. Det problem har man fra

nogle sider være optaget af skulle løses. Det var hr. Niels Helveg Petersen meget optaget af: Det var da glædeligt, at regeringen nu kom med et forslag til at løse dette økonomiske problem. Men samtidig tror man pr. definition, at fordi der er flere mennesker, der melder sig til at ville påtage sig en opgave, fordi de har kærlighed til et barn, så kommer de op at skændes med hinanden, så man slet ikke kan holde ud at have dem i stue med hinanden.

Fru Inge Dahl-Sørensen spørger, om vi ikke har tillid til statsamtet. Jamen det sagde fru Inge Dahl-Sørensen faktisk; tonen var nok en anden, men fru Inge Dahl-Sørensen spurgte faktisk helt kontant, om vi ikke havde tillid til statsamtet, til, at det kunne løse sådan en opgave. Jeg vil gerne spørge fru Inge Dahl-Sørensen og andre: Har man ikke tillid til de mennesker, som har kærlighed til det barn, som det drejer sig om? Jeg troede, at Venstre stod for noget med tillid til mennesker frem for systemet.

Jeg synes, det er udmærket, at vi giver statsamtet nogle regler for, hvordan man skal håndtere den slags sager, så jeg vil gerne sige, at jeg har tillid til, at statsamtterne vil bruge den udformning af paragraffen, som vi har givet, og som jeg dermed også må levere tilbage til justitsministeren, som også var meget skeptisk over for det her. Der står faktisk i lovforslaget: »... medmindre dette kan være til væsentlig skade for barnet eller medføre uforholdsmæssig forsinkelse af sagen.« Jamen der er jo sat den ventil i, at såfremt statsamtet ved samtaler med dem, der melder sig, får en opfattelse af, at det her nok ikke vil blive et godt møde, for her er i det mindste nogle, som har en egoistisk interesse i at melde sig, så kan man afstå fra at holde det.

Men udgangspunktet vil normalt være positivt, og så vil det være godt, at de mennesker, som har én eneste interesse, nemlig at det pågældende barn skal have et par forældre, får lejlighed til også at hilse på dem, som også gerne vil være med til at løse opgaven. Det kunne hænde, at nogle af dem trak sig tilbage og sagde: Vi tror egentlig, at disse andre mennesker, som vi ikke har kendt så meget til før, men som vi ved dette møde har lært at kende, vil have bedre og nemmere ved at løse den opgave, end vi har, og derfor trækker vi os tilbage. Må jeg ikke godt bede om, at sådanne positive overvejelser kommer ind i billedet?